

Dosar nr. ....

R O M Â N I A  
CURTEA DE APEL .....  
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

ÎNCHEIERE

Ședința publică din 19 octombrie 2020

Completul compus din:

Președinte: .....

Judecător: .....

Judecător: .....

Grefier: .....

Pe rol se află judecarea cauzei în materia contencios administrativ și fiscal privind pe recurentul ..... și pe intimații ....., având ca obiect recursul declarat împotriva sentinței numărul ...../2020 a Tribunalului .....

La apelul nominal făcut în ședința publică, lipsesc părțile.

Procedura de citate a părților este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier care arată că este primul termen de judecată după repunerea cauzei pe rol, iar recurentul a depus precizări.

Instanța constată că prin întâmpinare s-a invocat excepția nulității recursului, pentru nemotivarea acestuia.

Instanța de recurs, constatând că argumentele invocate în susținerea cererii de recurs se încadrează în motivul de casare prevăzut de dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 8 din Codul de procedură civilă, respinge excepția nulității cererii de recurs.

Instanța de recurs rămâne în pronunțare pentru a verifica dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

Curtea de Apel,

Din lipsă de timp pentru deliberare,

Pentru aceste motive,

În numele legii,

Dispune:

Amână pronunțarea în cauză la data de 2.11.2020.

Pronunțată în ședința publică din 19 octombrie 2020.

Președinte,

Judecător,

Judecător,

Grefier,

ROMÂNIA  
CURTEA DE APEL .....  
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. ....

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 2 noiembrie 2020

Completul compus din:

Președinte: .....

Judecător: .....

Judecător: .....

Grefier: .....

Pe rol se află soluționarea cauzei în materia *contencios administrativ și fiscal*, având ca obiect recursul promovat de recurentul pârât ..... împotriva sentinței civile nr. .... din 18 martie 2020 a Tribunalului ....., reclamanți intimați fiind .....

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, referat din care reiese că la termenul de judecată din data de 19 octombrie 2020, instanța a rămas în pronunțare pentru verificarea îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și suspendarea judecării cauzei.

Curtea de Apel,

Analizând actele și lucrările dosarului,

**I. constată că sesizarea este admisibilă**, în conformitate cu prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă, motivat de faptul că:

**1. De lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 39 alin. (4) raportat la art. 39 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, modificată și completată, depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât:**

Prin cererea de chemare în judecată, reclamanții au solicitat anularea actelor administrative privind stabilirea drepturilor salariale începând cu data de 1 ianuarie 2018 și emiterea în favoarea lor a unor noi acte de stabilire a drepturilor salariale la nivelul maxim aflat în plată pentru funcții similare din Inspectoratul Teritorial de Muncă ..... și alte inspectorate teritoriale de muncă, precum și obligarea pârâtului Inspectoratul Teritorial de Muncă ..... să recalculeze și să plătească drepturile salariale cuvenite în integralitatea lor, reprezentând diferența dintre drepturile salariale la nivel maxim aflat în plată pentru funcții similare din Inspectoratul Teritorial de Muncă ...../alte inspectorate teritoriale de muncă, cuvenite începând cu 01.01.2018, și drepturile salariale efectiv achitate, actualizate cu indicele de inflație până la data plății efective.

Dezlegarea aspectelor litigioase din prezenta cauză ține exclusiv de modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 39 alin. (4) raportat la art. 39 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, invocate ca temei de drept în susținerea cererii de chemare în judecată.

**2. Problema de drept enunțată este nouă deoarece s-a constatat că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra acestei probleme, astfel cum rezultă din studierea paginii de internet <http://www.scj.ro>.**

Aspectele ce fac obiectul sesizării sunt noi, în sensul dispozițiilor art. 519 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiind susceptibile să genereze practică neunitară în aplicarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

Obiectul interpretării vizează art. 39 alin. (1) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial nr. 492 din 28.06.2017, modificată și completată.

Instanța de recurs, considerând că problema de drept ce face obiectul sesizării prezintă o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a preîntâmpina apariția practicii judiciare neunitare determinate de modificarea frecventă a legislației în materia salarizării personalului plătit din fondurile publice, apreciază că, în speță, condiția noutății este suficient de bine caracterizată și permite declararea ca admisibilă a sesizării.

**3. Problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate astăzi, 2 noiembrie 2020.**

## **II. Expunerea succintă a procesului**

1. Prin cererea de chemare în judecată, reclamantii au solicitat anularea actelor administrative privind stabilirea drepturilor salariale începând cu data de 1 ianuarie 2018 și emiterea în favoarea lor a unor noi acte de stabilire a drepturilor salariale la nivelul maxim aflat în plată pentru funcții similare din cadrul Inspectoratului Teritorial de Muncă ..... și al altor inspectorate teritoriale de muncă, precum și obligarea pârâtului Inspectoratul Teritorial de Muncă ..... să recalculeze și să plătească drepturile salariale cuvenite în integralitatea lor, reprezentând diferența dintre drepturile salariale la nivel maxim aflat în plată pentru funcții similare din Inspectoratul Teritorial de Muncă ...../alte inspectorate teritoriale de muncă, cuvenite începând cu 01.01.2018, și drepturile salariale efectiv achitate, actualizate cu indicii de inflație până la data plății efective.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamantii, funcționari publici în cadrul Inspectoratului Teritorial de Muncă ....., au arătat că s-au adresat instituției publice pârâte cu plângere prealabilă pentru a pune în aplicare dispozițiile art. 39 alin. (1) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2017, iar Inspectoratul Teritorial de Muncă ..... le-a răspuns în sensul că pentru personalul care era angajat în instituții publice la data de 1 iulie 2017 s-a făcut reîncadrarea pe noile funcții, grade/trepte profesionale, gradație corespunzătoare vechimii în muncă avute, iar dispozițiile art. 39 alin. (1) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 nu le sunt aplicabile în situația în care ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

Reclamantii au susținut că dispozițiile art. 39 alin. (1) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 se aplică și pentru personalul care era angajat în instituții publice la data de 01.07.2017. Aceste două texte de lege fac o enumerare limitativă a categoriilor de personal cărora li se aplică noțiunea de similar în plată, respectiv pentru personalul nou-încadrat, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, inclusiv pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte profesionale. Prin urmare, sunt trei categorii de personal cărora li se aplică noțiunea de similar în plată, în aceste categorii regăsindu-se și reclamantii, și anume în categoria „personalului numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel”.

Pârâtul a formulat întâmpinare, solicitând respingerea acțiunii reclamantilor, ca neîntemeiată. A arătat că nu a putut emite noi decizii prin care să se stabilească o salarizare

la nivelul maxim aflat în plată pentru funcții similare din cadrul Inspectoratului Teritorial de Muncă ..... sau din cadrul celorlalte inspectorate teritoriale de muncă, începând cu data de 01.01.2018, raportat la punctul de vedere comunicat de Inspekția Muncii potrivit căruia pentru personalul care era angajat în instituții publice la data de 1 iulie 2017 s-a făcut reîncadrarea pe noile funcții, grade/trepte profesionale, gradație corespunzătoare vechimii în munca avute, conform art. 36 alin. (1) din Legea-cadru, cu stabilirea salariilor de bază potrivit art. 38, astfel că aceste categorii de personal nu intră sub incidența prevederilor art. 39 din Legea-cadru nr. 153/2017, în situația în care ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

Prin sentința civilă nr. .... din 18 martie 2020, Tribunalul ..... a admis în parte cererea, a anulat deciziile de salarizare; l-a obligat pe pârât să emită noi decizii de stabilire a drepturilor salariale cuvenite reclamanților pentru anul 2018, în conformitate cu dispozițiile art. 38 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, la nivelul maxim aflat în plată pentru funcții și condiții similare, respectiv cel din Inspectoratul Teritorial de Muncă Iași/alte inspectorate cu încadrarea în limita maximă prevăzută de art. 38 alin. (6) din Legea-cadru pentru salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare, iar pentru sporuri în limita maximă prevăzută la art. 25 din același act normativ; l-a obligat pe pârât să calculeze și să plătească reclamanților drepturile salariale reprezentând diferența dintre salariile la nivel maxim aflat în plată în cadrul Inspectoratului Teritorial de Muncă Iași/alte inspectorate pentru funcții similare începând cu data de 01.01.2018, actualizate cu indicele de inflație.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a avut în vedere, în esență, dispozițiile art. 39 alin. (1) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, în forma în vigoare după modificarea prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2017, faptul că salariile de bază de la nivelul altor inspectorate teritoriale de muncă sunt mai mari pentru aceleași funcții, grade, clase, gradații, nivel de studii decât salariile stabilite reclamanților prin deciziile contestate, precum și decizia nr. 794/15.12.2016, prin care Curtea Constituțională a reținut că pentru respectarea principiului constituțional al egalității în fața legii, „nivelul maxim al salariului de bază/indemnizație de încadrare trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești”.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs recurentul pârât Inspectoratul Teritorial de Muncă ....., invocând motivul de casare prevăzut de dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă.

În motivarea recursului său, recurentul pârât a susținut că instanța de fond a pronunțat o hotărâre nelegală, interpretând greșit dispozițiile art. 39 alin. (1) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 și că, chiar dacă ar fi admis cererile de stabilire a salariilor la nivel maxim în plată în cadrul altor inspectorate teritoriale de muncă, nu ar fi avut buget pentru plata acestora deoarece are calitate de ordonator terțiar de credite.

Prin întâmpinare, intimații au invocat excepția nulității recursului pentru nemotivare și au solicitat respingerea recursului, arătând că prima instanță a aplicat corect dispozițiile legale incidente în cauză.

Prin încheierea din data de 19 octombrie 2020, instanța de recurs a respins excepția nulității cererii de recurs.

### **III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:**

Părțile nu au formulat un punct de vedere referitor la această chestiune.

Recurentul a prezentat un punct de vedere teoretic referitor la condițiile care ar trebui îndeplinite pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea dezlegării unor chestiuni de drept.

### **IV. Punctul de vedere al completului de judecată**

**1. Norma de drept internă ce urmează a fi supusă dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu indicarea actului normativ și materiei de drept căreia i se circumscrie problema de drept:**

**Art. 39 alin. (1) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, modificată și completată:**

(1) Până la aplicarea integrală a prevederilor prezentei legi, pentru personalul nou-încadrat, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, inclusiv pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte profesionale, salarizarea se face la nivelul de salarizare pentru funcții similare din cadrul instituției/autorității publice în care acesta este numit/încadrat sau din instituțiile subordonate acestora, în cazul în care nu există o funcție similară în plată.

(4) În aplicarea prevederilor alin. (1), în cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate.

**2. Alte norme de drept interne relevante pentru analiză:**

**Art. 31 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017, modificată și completată:**

(2) Încadrarea și promovarea personalului plătit din fonduri publice pe funcții, grade sau trepte profesionale se fac potrivit prevederilor din statute sau alte acte normative specifice domeniului de activitate, aprobate prin legi, hotărâri ale Guvernului sau acte administrative ale ordonatorului principal de credite, după caz.

**Art. 36 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, modificată și completată:**

(1) La data intrării în vigoare a prezentei legi, reîncadrarea personalului salarizat potrivit prezentei legi se face pe noile funcții, grade/trepte profesionale, gradație corespunzătoare vechimii în muncă și vechime în specialitate/vechime în învățământ avute, cu stabilirea salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare și indemnizațiilor lunare potrivit art. 38.

**3. Jurisprudența Curții de Apel Iași:**

Nu a fost identificată jurisprudență a Secției ..... a Curții de Apel ..... în care problema de drept menționată să fi fost direct și explicit invocată și analizată, însă, la nivel teoretic, există două opinii.

Potrivit unei opinii, dispozițiile art. 39 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 nu constituie temei legal pentru stabilirea salariului la nivel maxim pentru funcții similare după intrarea în vigoare, la data de 1 iulie 2017, a Legii-cadru nr. 153/2017, pentru personalul numit/încadrat înainte de 1 iulie 2017. În cealaltă opinie, se consideră că soluția contrară corespunde voinței legiuitorului.

Practica judiciară a Secției litigii de muncă și asigurări sociale a Curții de Apel Iași, reflectată în deciziile nr. .... /9 iulie 2020, nr. .... /14 iulie 2020, nr. .... /13 octombrie 2020, este în sensul că dispozițiile legale analizate se aplică tuturor salariaților, inclusiv celor angajați anterior datei de 1 iulie 2017.

**4. Jurisprudența națională relevantă pentru dezlegarea problemei de drept supuse analizei:**

În sensul că dispozițiile art. 39 alin. (4) se aplică și celor numiți/încadrați înainte de 1 iulie 2017 sunt: decizia nr. .... /21 noiembrie 2019 a Curții de Apel .....; decizia civilă nr. .... /22 mai 2019 a Curții de Apel .....; deciziile nr. .... /6 decembrie 2018, nr. .... /14 noiembrie 2018, nr. .... /29 mai 2020 ale Curții de Apel .....; deciziile nr. .... /22 ianuarie 2019 și nr. .... /5 februarie 2019 ale Curții de Apel .....; decizia civilă nr. .... /4 februarie 2020 a Curții de Apel .....; decizia nr. .... /22 septembrie 2020 a Curții de Apel .....; decizia nr. .... /13 februarie 2019 a Curții de Apel .....; decizia nr.

...../17 ianuarie 2020 a Curții de Apel .....; deciziile nr. ....../5 februarie 2020, nr. ....../25 iunie 2020 și nr. ....../30 iunie 2020 ale Curții de Apel .....

În sens contrar sunt soluțiile ce rezultă din deciziile nr. ....../21.06.2019, nr. ....../25 ianuarie 2019 ale Curții de Apel .....; deciziile nr. ....../21 ianuarie 2020, nr. ....../21 septembrie 2020 ale Curții de Apel .....; decizia nr. ....../16 iunie 2020 a Curții de Apel ....., decizia nr. ....../10.06.2020 a Curții de Apel .....

Hotărârile evocate au fost identificate prin consultarea paginii de internet [www.rolii.ro](http://www.rolii.ro).

#### **5. Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate:**

La nivelul completului de judecată al curții de apel au fost exprimate două opinii privind interpretarea dispozițiilor art. 39 alin. (4) raportat la art. 39 alin. (1) din Legea nr. 153/2017, modificată și completată.

Astfel, **într-o opinie** se consideră că prevederile art. 39 alin. (4) raportat la art. 39 alin. (1) din Legea nr. 153/2017, modificată și completată, nu pot fi aplicate personalului din sectorul bugetar numit/încadrat anterior datei de 1 iulie 2017 pentru perioada de după data de 30 iunie 2017, având în vedere că la data de 1 iulie 2017, prin Legea-cadru nr. 153/2017, au fost abrogate dispozițiile care reglementau salarizarea la nivel maxim aflat în plată pentru funcții similare, astfel că nu mai există temei de drept pentru admiterea cererii pentru perioada ulterioară datei de 30 iunie 2017. Modalitatea de stabilire a salariului personalului plătit din fonduri publice a fost reglementată prin norme tranzitorii, care fac referire la salariile de bază (salariile de funcție) și sporurile aflate în plată la data de 30.06.2017. Or, salariul personalului reîncadrat trebuia stabilit și plătit până la data de 30.06.2017 prin aplicarea principiului salarizării la nivel maxim din cadrul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar.

Dispozițiile art. 39 alin. (1) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 nu sunt relevante în soluționarea litigiului, prevederile alineatului 4 făcând trimitere la cele ale alineatului 1 al art. 39 care se referă doar la personalul nou-încadrat, personalul numit/încadrat și cel promovat, astfel că personalului reîncadrat conform art. 36 nu i se aplică alin. (4) al art. 39. Rațiunea pentru care personalul reîncadrat nu este inclus în enumerarea de la art. 39 alin. (1) constă în aceea că legiuitorul a considerat că, la data de 1 iulie 2017, ca efect al aplicării dispozițiilor legale anterioare privind stabilirea salariilor la același nivel pentru funcții similare, nu existau în plată diferențe de salarizare pentru funcții similare. În cazul în care voința legiuitorului ar fi fost ca și personalului reîncadrat să i se aplice alin. (1) al art. 39, ar fi prevăzut explicit aceasta în conținutul normei, ceea ce ar fi făcut inutilă reglementarea de la art. 38 privind aplicarea etapizată a legii. Prin urmare, personalul „încadrat” la care se referă art. 39 alin. (1) cuprinde doar persoanele reîncadrate în baza art. 36, apoi încadrate după 1 iulie 2017 pe o altă funcție.

În sprijinul acestei opinii, sunt menționate și deciziile Curții Constituționale nr. 1325/2008 și nr. 51/2020 în considerentele cărora se reține că „posibilitatea instanțelor judecătorești de a anula prevederile legale pe care le consideră discriminatorii și de a le înlocui cu alte norme de aplicare generală, neavute în vedere de legiuitor sau instituite prin acte normative inaplicabile în cazurile deduse judecării contravine principiului separației puterilor, consacrat în art. 1 alin. (4) din Constituție, precum și prevederilor art. 61 alin. (1) (...)”.

Prin urmare, personalul reîncadrat în baza prevederilor art. 36 din Legea nr. 153/2017, modificată și completată, nu poate fi inclus în categoria „personalului încadrat”, la care se referă dispozițiile art. 39 alin. (4) raportat la art. 39 alin. (1) din Legea nr. 153/2017, modificată și completată.

**Altă opinie** este în sensul că dispozițiile art. 39 alin. (1) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, modificată și completată, se aplică și personalului reîncadrat în temeiul prevederilor art. 36 din actul normativ menționat.

Personalul plătit din fonduri publice, reîncadrat în baza art. 36 din legea-cadru, aflat în activitate la data de 30 iunie 2017, nu își pierde calitatea de numit/încadrat ca urmare a operațiunii de reîncadrare. În concret, reîncadrarea se realizează prin numirea/încadrarea personalului pe noile funcții, grade/trepte profesionale, gradație corespunzătoare vechimii în muncă și vechime în specialitate/vechime în învățământ avute, cu stabilirea salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare și indemnizațiilor lunare potrivit art. 38.

Reîncadrarea personalului plătit din fonduri publice înseamnă, așa cum prevede expres art. 31 alin. (2), încadrarea personalului pe funcții, grade sau trepte profesionale potrivit prevederilor din statute sau alte acte normative specifice domeniului de activitate, aprobate prin legi, hotărâri ale Guvernului sau acte administrative ale ordonatorului principal de credite, după caz. Așadar, reîncadrarea la care se referă art. 36 nu are ca efect schimbarea calității personalului din numit sau încadrat, după caz, în personal reîncadrat. Prin urmare, după realizarea acestei operațiuni, cei reîncadrați își păstrează calitatea obținută, în condițiile legii, de personal numit/încadrat, nu se transformă într-un tip nou de personal, „reîncadrat”.

Dispozițiile art. 36 și ale art. 38 din legea-cadru nu exclud aplicarea prevederilor art. 39 alin. (1) și (4), ci se completează cu acestea. Astfel, din art. 36 reiese că, la data de 1 iulie 2017, personalului numit/încadrat ca urmare a reîncadrării pe noile funcții, grade/trepte profesionale, gradație corespunzătoare vechimii în muncă și vechime în specialitate/vechime în învățământ avute, i se stabilește salariul potrivit art. 38, de regulă, cu menținerea în plată a nivelului salarial avut în luna iunie 2017. La stabilirea nivelului salarial trebuie însă să se mai țină seama atât de dispozițiile art. 39 alin. (1), adică salarizarea să se facă la nivelul de salarizare pentru funcții similare din cadrul instituției/autorității publice în care acesta este numit/încadrat sau din instituțiile subordonate acestora, în cazul în care nu există o funcție similară în plată, cât și de dispozițiile art. 39 alin. (4), în sensul că salarizarea să se facă la nivelul de salarizare maxim aflat în plată în cadrul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar.

Motivul pentru care legiuitorul a inserat în lege articolul 39 cu denumirea marginală „Aplicare tranzitorie”, ce începe cu sintagma „până la aplicarea integrală a prevederilor prezentei legi”, nu constă în dorința de a reglementa situația de excepție a nou-încadraților sau a promovaților până la aplicarea integrală a prevederilor Legii nr. 153/2017, ci în aceea de a se asigura că, până la momentul în care diferențele salariale pentru persoane aflate în situații identice se vor exclude în mod natural prin încadrarea în grilele finale de salarizare, există pârghii pentru eliminarea discriminării între persoane aflate în situații identice.

Prin aplicarea dispozițiilor art. 39 alin. (1), stabilirea salariului la nivelul de salarizare pentru funcții similare ar fi trebuit să ducă la același salariu pentru funcții de același fel din cadrul aceleiași instituții sau autorități publice, care implică aceleași condiții de studii, grad/treaptă profesională, gradație, vechime în funcție sau vechime în specialitate, după caz, și condiții de muncă. Întrucât în practică au apărut o serie de neclarități și dificultăți în aplicarea prevederilor alineatului (1), rezultatul fiind acela că pentru funcții similare există salarii diferite, inclusiv în categoria personalului numit/încadrat în temeiul art. 36 pe noile funcții, grade/trepte profesionale, gradație, legiuitorul a completat art. 39 cu alineatul 4 prin articolul unic pct. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2017, în vigoare de la data de 8 decembrie 2017, prevăzând că nivelul salariului de bază/indemnizației de încadrare se stabilește la nivelul maxim aflat în plată pentru funcțiile similare. Intenția legiuitorului a fost de a înlătura inechitățile de salarizare diferită pentru funcții similare pentru tot personalul plătit din fonduri publice, nu numai pentru cel nou-încadrat, pentru personalul numit/încadrat după data de 1 iulie 2017, în accepțiunea restrânsă dată acestor termeni, și cel promovat, astfel

că a prevăzut expres și explicit reguli care să asigure respectarea principiului nediscriminării, reglementat la art. 6 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017.

Sfera noțiunii de „numit/încadrat” la care se referă art. 39 alin. (1) se determină și prin raportare la termenii de „nou-încadrat” și „promovat”. Astfel, personalul cărui i se aplică dispozițiile Legii-cadru nr. 153/2017, completată și modificată, este alcătuit din personalul „nou-încadrat”, adică personalul numit/încadrat după data de 1 iulie 2017, și personalul reîncadrat la data de 1 iulie 2017, numit/încadrat anterior datei de 1 iulie 2017. Prin urmare, personalul numit/încadrat la care se referă art. 39 alin. (1) nu este altceva decât personalul numit/încadrat anterior acestei date. A considera că în noțiunea de „numit/încadrat” nu intră decât persoane numite/încadrate după 1 iulie 2017 înseamnă, de fapt, a da noțiunii de „numit/încadrat” semnificația termenului de „nou-încadrat”, ceea ce nu reprezintă voința legiuitorului care nu a stabilit un raport de identitate între personalul „nou-încadrat” și cel „numit/încadrat”.

Se mai observă că ambele categorii de personal, numite/încadrate înainte sau după data de 1 iulie 2017, pot promova, în condițiile legii, după data de 1 iulie 2017. Întrucât personalului promovat i se aplică dispozițiile alin. (1) și (4) ale art. 39, reiese că în câmpul de aplicare a acestor prevederi legale intră în mod cert și acea parte din categoria personalului „reîncadrat”, numit/încadrat anterior datei de 1 iulie 2017, care a promovat după această dată. Or, voința legiuitorului nu este în sensul de a exclude din sfera de aplicare a principiului nediscriminării personalul numit/încadrat înainte de 1 iulie 2017 care nu promovează pentru că nu vrea, nu poate sau este în imposibilitate obiectivă de a realiza aceasta.

Mai este de observat că prin interpretarea restrictivă a termenului „numit/încadrat”, se ajunge la inechități mai mari decât cele din prezent, în care persoane nou-încadrate cărora li se aplică dispozițiile art. 39 alin. (1) și (4) vor avea un salariu mai mare decât personalul reîncadrat pe funcție identică, care are o vechime mai mare, ceea ce, la fel, nu reprezintă voința legiuitorului.

În lipsa unei configurări explicite a categoriei de „personal încadrat” în alt sens decât cel comun, ce include și personalul reîncadrat, nu se poate da o interpretare restrictivă sintagmei folosite de legiuitor la art. 39 alin. (1). În ipoteza în care s-ar considera că semnificația noțiunii „personal încadrat” poate avea înțelesul că nu include și personalul reîncadrat la data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2003, modificată și completată, s-ar ajunge în situația ca, în temeiul acestei interpretări restrictive, soluțiile legislative adoptate pentru tot personalul plătit din fonduri publice să fie aplicabile doar personalului încadrat după data de 1 iulie 2017, ceea ce contravine intenției legiuitorului.

Astfel, de exemplu, dacă s-ar lua în considerare accepțiunea restrânsă a termenului „încadrat”, ar însemna că art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, care prevede că „Prin derogare de la prevederile art. 21 din Legea-cadru nr. 153/2017, în anul 2018, munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru de către personalul din sectorul bugetar încadrat în funcții de execuție sau de conducere, precum și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, în cadrul schimbului normal de lucru, se vor compensa numai cu timp liber corespunzător acestora.” sau art. 35 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 care are un conținut asemănător art. 8, dar care se referă la perioada 2019 – 2021, s-ar aplica doar personalului din sectorul bugetar încadrat în funcții de execuție sau de conducere după 1 iulie 2017, nu și celui încadrat anterior acestei date. Interpretarea este greșită, fiind în dezacord cu soluția legislativă ce vizează personalul din sectorul bugetar, indiferent dacă a fost încadrat înainte sau după 1 iulie 2017.

În consecință, personalul reîncadrat în temeiul prevederilor art. 36 din Legea-cadru nr. 153/2017, modificată și completată, este inclus în categoria „personalului încadrat”, la care se referă dispozițiile art. 39 alin. (4) raportat la art. 39 alin. (1) din Legea nr. 153/2017, modificată și completată.

Față de cele ce precedă și având în vedere impactul larg al dispozițiilor art. 39 alin. (4) raportat la art. 39 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, modificată și completată, atât asupra funcționarilor publici, cât și asupra personalului contractual plătit din fonduri bugetare, ce creează un risc concret de practică neunitară la nivel național în litigiile de contencios administrativ, dar și în litigiile de muncă, ținând seama și de dispozițiile art. 519 și ale art. 520 din Codul de procedură civilă, instanța de recurs va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție și va suspenda judecată până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Pentru aceste motive,  
În numele legii,  
Dispune:

Sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

În categoria „personalului încadrat”, la care se referă prevederile art. 39 alin. (4) raportat la art. 39 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, modificată și completată, este inclus personalul reîncadrat în baza prevederilor art. 36 din Legea-cadru nr. 153/2017, modificată și completată?

Înaintează prezenta încheiere la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Suspendă judecata în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

Fără cale de atac.

Pronunțată la data de 2 noiembrie 2020, prin punerea soluției la dispoziția părților prin intermediul grefei instanței.

Președinte,

Judecător,

Judecător,

Grefier,

Redactat/tehnoredactat: .....  
2 ex. 16.11.2020